

Слово на Ловчанския митрополит Гавриил по повод неговата седемдесетгодишнина

Ваши Високопреосвещения,

Ваши Преосвещения,

Драги отци,

обични в Господа братя и сестри,

Навършвайки тази юбилейна седемдесет годишнина на моя скромен живот, искам да започна с думи на благодарност към Господ:

Господи, благослови! Господи, слава на Тебе! Слава Тебе, Боже! Защото славата само на Теб и принадлежи, само на Твоето величие, Твоята мъдрост, Твоята правда; а повече от всичко – на Твоята безконечна, неизречена доброта, Отче наш.

В книга Битие е описано как светият патриарх Иаков се е борил с Бога. Това

се разбира иносказателно: всъщност Бог се е борил срещу греховната човешка природа и е дарувал на Иаков победа над нея. След което му е било присвоено името Израил, което духовно означава ум, който съзерцава Бога. По същия начин християните, които се борят с греха, Божията благодат се бори в тях и им дарява победа. Човек става нова твар, духовен. Подобно на това по-голямата част и на моя живот беше борба на Бога, на Божията благодат, с моята греховност. Това, за което най-вече ми трябват години живот, е да мога да достигна и аз този светъл край победата над вехтия грешен човек.

Когато бях малък, животът ми се представяше безкрайно дълъг. На 19 години, когато станах студент в Инженерно-строителния институт, ми се струваше, че ми предстоят години, изпълнени с бляскавото веселие и радост на студентския живот. Когато се запознах с блаженопочившия Левкийски епископ Партений, той ми каза: „Младият човек трябва да се радва“, защото в мене нямаше радост. Когато отидох в манастира „Св. Петка“, с. Клисуре, при голямата подвижница на благочестието схиигумения Мария и тогава, вкусил от радостта на църковния духовен живот, бях убеден, че той е най-скъпото нещо и аз не бих го заменил за каквито и да е светски съблазни и предложения. Живеейки под ръководството на моята духовна майка, Господ ми даруваше голямо усърдие и сили. Работейки по цял ден физическа работа, бидейки в манастира, успях да завърша задочно две висши образования – Инженерно-строителния институт и Духовната академия в София. Бях постриган, по предсказание на моята духовна старица, след нейната блажена кончина в монашество с името Гавриил от епископ Партений, като на моето пострижение присъстваха сегашният наш патриарх Негово Светейшество Неофит и сегашният митрополит на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, който беше викариен епископ на Софийския митрополит. Преди моя постриг епископ Йосиф е бил посетен от представители на държавната власт, които са му казали да не ме постригва, защото съм „фанатик“. А той им е отговорил: „На нас точно такива фанатици ни трябват“.

Живеейки в манастира имахме отеческата грижа и помощта на Софийския митрополит и патриарх Български Максим, сега блаженопочивши.

След като завърших Духовната академия през 1984 г., Св. Синод с благословението на Негово Светейшество патриарх Максим ме изпрати за професорски стипендиант в Московската духовна академия. Там писах една изключително духовна дисертация за руските подвижници на благочестието от XIX в. Научен ръководител ми беше сега блаженопочившият Волоколамски

и Юревски митрополит Питирим. След като защитих през 1986 г. дисертацията, Св. Синод на БПЦ и Негово Светейшество патриарх Максим ме оставиха като предстоятел на българското църковно подворие в Москва и представител на Негово Светейшество Български патриарх Максим при Негово Светейшество патриарха на Москва и цяла Русия.

През 1991 г. с решение на Св. Синод на БПЦ се върнах като протосингел на Негово Светейшество патриарх Максим в Софийска митрополия. По това време започна разколът в Българската православна църква. Най-вече хора близки до предишната атеистична власт станаха изведнъж близки на дошлите на власт демократи и се опитваха да „декомунизират“ Църквата. А борбата всъщност беше за власт и за пари. С Божия помощ по време на правителството на Негово Величество Симеон Сакскубортготски беше приет нов закон на вероизповеданията, който фактически сложи край на разкола. Българската православна църква запази своята каноничност и благодатност.

През 1998 г. в Рилската света обител се състоя моята епископска хиротония с титлата Макариополски. Това беше в историята на БПЦ втора епископска хиротония в Рилския манастир и аз го приех като благословение и молитвена подкрепа на св. Йоан Рилски за моето архиерейско служение.

След блажената кончина на Ловчанския митрополит Григорий, на 22 януари 2001 г. Ловчанският епархийски избирателен събор излъчи двама кандидати за митрополит и на 28 януари с.г. от Св. Синод се проведе каноничен избор в Синодалната плата, на който бях избран за Ловчански митрополит.

В моето почти двадесет годишно служение в Ловчанска епархия се стараех да общувам с духовенството, светските власти и миряните в името на духовното съзиждането на човешките души. Благодаря на скъпите отци, монаси, монахини, християни, благодаря на кметовете на градовете в Ловчанска епархия и особено на град Ловеч за тяхното искрено, добронамерено отношение и желание винаги да бъдат в помощ на Църквата, на Епархията и на митрополита.

И сега, когато станах на 70 години, животът ми се стори, че беше много кратък, но опитът на моя живот все повече ме убеждава, че няма по-радостно служение и по-голямо щастие да служиш на Господ Иисус Христос и на Неговата света Църква. Монашеският път беше труден, но ако трябва да се върна и да решавам отново, пак бих станал монах.

Скъпи гости, ние днес отслужихме светата Божествена Литургия в новия

катедрален храм на Ловчанска епархия. Катедрален храм е бил замислен в началото на миналия век, но по стечение на историческите обстоятелства това не се е осъществило. Когато през 2004 г. попитах един подвижник на благочестието има ли Божия воля да построим този катедрален храм, той малко помълча и каза много категорично: има Божия воля. И ето, за 12 години с Божието благословение, с помощта на много дарители и други хора, ние построихме тази прекрасна, уникална църква в самия център на старославния град Ловеч. Най-вече се стараем да учим децата на вяра и благочестие, поради което и открихме миналата година първото частно общообразователно училище „Св. Седмочисленици“, за да помогнем на децата да бъдат радостни, щастливи, добродетелни, да радват своите родители и близки и да бъдат слава и гордост за нашата родина. Да идват в този нов храм, да получават Божиата благодат, да намерят истинското щастие, което е да живеят с Бога, да обичат хората и да им помагат.

Още веднъж с голяма сърдечна благодарност се обръщам към вас, драги събратя архиереи, драги отци, уважаеми представители на светската власт, многобройни дарители и сътрудници, че даже във време като нашето – на пандемия, вие не се побояхте и проявихте вашата искрена любов и уважение към мене грешния и към нашата древна благодатна Ловчанска епархия и към първопрестолния ни град Ловеч.

— bg-patriarshia.bg